Бабка і ведмідь

Поїхала бабка в ліс по дрова. Раптом чує: у болоті хряснуло, в лісі стукнуло — ведмідь іде.
— Бабка, бабка, з'їм я кобилку.
— Не чіпай кобилку, я тобі за це крепушку дам.
— Добре.
Не чіпав ведмідь кобилку.
Ось в інший раз поїхала бабка по дрова. У болоті хряснуло, в лісі стукнуло — ведмідь іде.
— Бабка, бабка, а я з'їм кобилку.
— Не їж, я тобі за це теплушку дам.
— Ну добре.
Не чіпав ведмідь кобилку.
Ось у третій раз поїхала бабка в ліс по дрова. У болоті хряснуло, в лісі стукнуло — ведмідь уже тут.
— Бабка, бабка, я з'їм кобилку.
— Не їж, я тобі за це потім байку скажу.
— Ну добре ж.
Не чіпав ведмідь кобилку.
Бабка додому приїхала, кобилку у двір поставила, ворота підперла, натопила жарко хату, повечеряла та й спати.
Прийшов ведмідь та у ставень — стук-стук!
— Бабка, давай посулене.
— Що тобі посулено?
— А крепушка.
— Ох-хо-хо, хата у бабусі міцно замкнена.
Ведмідь лапою — тук-тук-тук!
— Бабка, давай інше посулене.
— Що тобі посулено?
— А теплушка.
— Ох-хо-хо, тепло бабусі на печі сидіти.
Почекав ведмідь трохи і знову стукає — тук-тук-тук!
— Чого тобі?
— Давай, бабка, третє посулене.
— Що тобі посулено?
— А потімбайка.

— Байка-то? Потім у ліс не їздять — дров і так багато!
Так і обдурила бабка ведмедя.